НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

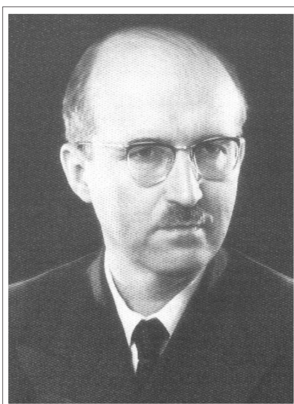
Декалог українського націоналіста

20 січня 2004
№ 2(13)

e-mail: nacija@mail333.com

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ВІРНИЙ СИН УКРАЇНИ

„... Є і грядуть часи, що вимагають і вимагатимуть людей залізної волі, недосяжних звичайним смертникам, етичних вартостей, сильних нервів і холодної розваги. І тому геть із скаргами, геть з неможливостями!”
Ярослав Стецько
1934 р.

19 січня минуло 92 роки з дня народження славного сина України, соратника Степана Бандери, ідеолога українського націоналізму Ярослава Стецька. Його революційна діяльність, життєвий шлях є яскравим прикладом для наслідування.

Ярослав Стецько народився 19 січня 1912р. в Тернополі, в сім'ї священика. З відзнакою закінчив гімназію, студіював у 1929-34рр. право й філософію у Краківському та Львівському університетах.

Ще юнаком Ярослав Стецько включився в національно-визвольну боротьбу, ставши членом нелегальної організації “Українська націоналістична молодь” і відтак підпільних УВО та ОУН. З 1932р. Ярослав Стецько був членом Крайової Екзекутиви Організації Українських Націоналістів, ідеологічним референтом і редактором підпільних видань.

6

НОТАТКИ ПОЛІТОЛОГА

ЄЕП: нова лайка, нова імперія чи новий фантом?

Бурхливі політичні події у Верховній Раді, пов‘язані з політичною реформою, певною мірою відсунули на задній план дискусію у суспільстві щодо єдиного економічного простору (ЄЕП). А даремно. Адже ЄЕП, як дамоклів меч, продовжує нависати над суверенністю України і загрожувати їй.

Справа не тільки в тому, що у цій новій організації однозначно верховодитиме Росія; всі три колеги Кучми по ЄЕП – Путін, Лукашенко і Назарбаєв – відверті диктатори, ледь прикриті фіговими листочками квазідемократичної риторики. А на додачу йдеться про таку спільноту країн, утворення відносно замкненого спільного ринку яких однозначно законсервує їхню техніко-технологічну відсталість і погіршить (а не поліпшить, як запевняють апологети ЄЕП) конкурентоспроможність України на світовому ринку. Або ЄЕП, або ЄС – ця альтернатива була точно сформульована незалежними вітчизняними і зарубіжними фахівцями ще на початку вересня, коли тільки-но з‘явився проект угоди про створення ЄЕП, пізніше підписаний чотирма державами. Але ці застереження, схоже, зовсім не впливають на певні кола у владі, котрі вирішили прикувати Україну до нового союзу.

Ось деякі з подій останнього місяця, пов‘язані з ЄЕП. У Москві відбулося засідання так званої “групи високого рівня”, яка завершила узгодження плану розбудови організації. Глава делегації України на цьому зібранні, перший віце-прем’єр Азаров (один із чільних промоторів втягнення нашої держави в ЄЕП) радісно заявив, що відтепер “зняті останні питання, навколо яких точилися серйозні протиріччя”. Мовляв, скоро в Україну підуть значно дешевші російські енергоносії, і це дуже вигідно для всіх нас. Дрібненька деталь: це здешевлення, за словами самого ж Азарова, станеться “не завтра і не післязавтра, а тоді, коли буде оформлено відповідну міждержавну угоду”. Останню ж, за інформацією з російських джерел, буде підписано тільки після створення всіх організаційних структур ЄЕП, тобто після передачі Україною свого державного суверенітету так званому “єдиному регулюючому (насправді – диктаторському) органу”, який матиме право діяти всупереч українській Конституції і законодавству. Іншими словами, Азаров “забув” про умови, на яких Росія згодна знизити ціни на свої енергоносії: тоді, коли Україна і її економіка повністю перейдуть під московський контроль. Так само “забув” Азаров і те, що на засіданні обговорювалося питання про впровадження єдиної валюти ЄЕП, тобто російського рубля, але було поки що відкладене (про це сповістила московська преса).

Після цього відбулася зустріч Кучми й Путіна в Керчі, на якій глави двох держав доручили своїм урядам активізувати формування ЄЕП, втіливши в життя прихований не тільки від преси, а й від депутатів план заходів, який складається з 22 розділів і включає 116 пунктів, що передбачають зокрема терміновe підписання кількох десятків міждержавних угод, про зміст яких можна тільки здогадуватися.

2

ÃÐßÇÜ ÏÎÑÊÀÈ

ХРЕСНИЙ ХІД ПІД ПРАПОРАМИ ШОВІНІЗМУ

17 січня зусиллями активістів УПЦ Московського патріархату та “прогресивних соціалістів” на чолі з Наталією Вітренко відбувся “хресний хід”, присвячений 350-річчю підписання Переяславського договору.

Майоріли хоругви. Зігнуті під сльотою бабусі з іконами в руках повільно сунули вулицями Києва, співаючи псалми. “Когось ховають”, – перша думка. Аж бачу, два молодики несуть червоного плаката з написом “Русское движение Украины”. Псалмоспіви час од часу уривалися басом із гучномовця: “Россия, Украина, Беларусь – троица единосущная неделимая!” Перехожі зупинялись на мить і йшли собі далі...

Між молитвами пробивались уривки розмов: “Нада розтягнуться, так нас більше буде...”, “Чуєш, нас, оказуєця, на мітінг ведуть. Нашо мені той мітінг?” – “Нє крічітє і молітєсь!” У самому хвості процесії бабця врочисто несе по портрету гетьмана в обох руках. Питаю в неї, що відбувається. З готовністю показує портрети: “А це Богдану Хмельницькому триста п’сят год!” Отакої...

Біля Бессарабського ринку вже чекала ще одна колона, за прапорами й транспарантами ледве видно й людей. Зацікавив дивний плакат – Богдан Хмельницький, поруч якийсь дядько, а знизу напис: “Навеки с Россией”. Що ж то за дядько, думаю: Лєнін, Сталін? Аж придивляюсь – Наталя Вітренко!

Колону зі старенькими пропустили вперед і рушили через увесь Хрещатик... Крутий підйом на Грушевського бабусі долали особливо тяжко, увесь час відставали. За ними несли гігантську цифру “350”, а далі, як виплід цих років, – білозуба Вітренко з букетом: празник! Все облаштовано далекоглядно: якби націоналісти вивели свої сили і зчинилося протистояння, то першим від “безбожників” перепало би бабам з хрестами і хоругвами...

4

5

Шеф-редактор
Олексій Івченко

Видавець
Конгрес Українських Націоналістів

Засновник
Степан Брацюнь

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ** № **7970**
видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Наша адреса: **01001**
вул. Хрещатик, 21,
пом. 111, м. Київ
тел./факс (044)229-78-08
e-mail:
nacija@mail333.com

Передплатний індекс:
09715
Банківські реквізити:
СПД Брацюнь Степан Іванович,
р/р №26001016925980
в банку
"Фінанси і кредит", ТОВ
м. Київ МФО 300131
ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 631
Наклад 60000 примірників

Головний редактор
Микола Гук

Молдова: ІКЛА ІМПЕРІЇ

Завдяки зусиллям комуністичного президента Вороніна російська мова тепер матиме на території цієї незалежної держави статус „мови міжнаціонального спілкування”.

На всьому просторі колишнього СРСР комуністи ніяк не можуть забути про свою роль виконавців московських указівок, інколи вони нібито починають перетворюватися на національні ліві політичні сили, але багаторічний, майже собачий, рефлекс відданості Кремлю, зрештою, завжди перемагає.

І тут вже нічого не вдієш: Москва була, є і, напевно, ще надовго залишиться для них комуністичною «Меккою», незважаючи на те, що на останніх виборах до Державної думи Росії чекісти піддали комуністів публічній політичній кастрації. І це – лише початок.

Воронін завдав потужного удару молдовському народові. Адже, надавши російській мові статусу «мови міжнаціонального спілкування», він перекреслив усе те, що було зроблено національною інтелігенцією на шляху відродження Молдови як суверенної держави. Бо це рішення парламенту в Кишиневі означає, що російська мова стала обов'язковою для всіх громадян Молдови, а молдовська – лише для етнічних молдован. Себто молдовани можуть спілкуватися своєю мовою в своєму середовищі, а російською повинні спілкуватися всі. Адже «мова міжнаціонального спілкування» автоматично стає наднаціональною і наддержавною. Таким чином, російську знову поставили над своєю рідною. А це демонструє повернення до мовної політики СРСР. Тоді це називалося «національно-російська двомовність». Внаслідок такої «двомовності» в багатьох радянських республіках дуже швидко запанувала російська одномовність. Те, що комуніст Воронін повертається до старих радянських зразків, не дивує. Це робиться ним не тільки за власним бажанням, а й під постійним тиском Москви, що розглядає російську мову як важливе знаряддя свого політичного, економічного і духовного панування над колишніми колоніями, нині незалежними (тимчасово, як переконані в Кремлі) державами. Слід визнати чесно, що в культурному, духовному, ментальному відношенні імперія ще й досі не зруйнована. Ми ще й зараз живемо в зоні російської мови, культури, церкви, інформації, мистецтва. Москва надзвичайно активно і наполегливо зміцнює цю зону, щоб ніхто не втік за її межі. Не випадково дружина російського президента Людмила Путіна, відвідуючи столиці країн СНД, настирливо вимагає від президентів цих країн надання російській мові привілейованого статусу. Вона вже святкувала перемогу в Киргизстані, Таджикистані, тепер ось – у Молдові.

Слід і нам в Україні готуватися до ще однієї потужної мовної навали, напевно – за молдовським зразком. Є підстави вважати, що найближчим часом у проросійських виданнях України з'явиться низка статей про російську як «мову міжнаціонального спілкування». Але в нас можливі й особливості: радше за все, пропонуватимуть надати мові північно-східного сусіда статусу „мови міждержавного спілкування” в рамках так званого „Єдиного економічного простору”. Проте по суті це буде той самий молдовський варіант, така ж сама руйнівна і смертельно небезпечна для української мови акція, як і організована комуністом Вороніним. Від Кучми-Медведчука-Януковича-Азарова цілком можна чекати ще й такого „подарунку” в передвиборному екстазі. Зараз ця публіка найбільше стурбована тим, як краще догодити московському начальству. Отже, нам слід бути готовими до протистояння замаху Банкової на українську мову.

Мирослав Плай

ПОЛІТРЕФОРМА ЯК ПОДАРУНОК ПУТІНУ

Завершила свою роботу 5-та сесія Верховної Ради. Українцям вона запам'ятається наступом на їхні громадянські права. Схоже, певні сили хотіли закінчити справу з переписанням Конституції під приїзд президента Росії В. Путіна, який прибуває в Україну з офіційним візитом 23 січня, щоб відзвітуватися. Поки що не вдалося.

Коли і як це починалося?

Те, що на початку 1990-х в Україні прийшли до влади далеко не симпатики незалежності, стало очевидним вже за два роки. Для них інтереси України були розмінною монетою. Але раптом у 2000 році уряд очолила людина, яка повернула народу багатомісячні заборгованості з зарплат і пенсій, почала відроджувати виробництво, ставити в рамки закону бізнес. У будь-якій іншій країні президент, політичні партії вітали б такий розвиток подій. У нас сталося інакше.

Авторитет В. Ющенка, який і був тим керівником уряду, налякав тих, хто бачив Україну лише як засіб наживи. Пан Ющенко міг претендувати на перемогу на наступних президентських виборах, і незабаром деякі політичні сили, в т. ч. комуністи, зробили все можливе, щоб усунути його з посади. Підписав відповідний указ і президент.

Не залишалася осторонь українських подій і Росія. Яких тільки звинувачень не прозвучало на адресу В. Ющенка в російських ЗМІ: він - і проти російської мови, і американський шпигун, і націоналіст. Ще б трохи, і в церквах Московського патріархату оголосили б анафему українському прем'єру.

Росія більше, ніж хто інший, зацікавлена в тому, щоб в Україні не з'явився сильний лідер, адже вона не полишає намірів відновити свій колишній панівний статус над нею.

Де і коли зародилися ідеї політреформи?

Якщо згадати тісну дружбу, часті консультації між українським та російським президентами, як часто з Путіним зустрічається один із ініціаторів політреформи і авторів її проекту голова Адміністрації Президента України В. Медведчук, і ви зрозумієте, звідки ростуть ноги тієї політреформи. Але її настирливо нав'язують суспільству і парламенту. Сили, які не хочуть втрачати владу в Україні.

Чому уряд очолили представники нацменшин?

Деякі факти спонукають до припущень, що Москві підігрує українська влада. Наприклад, оголошення 2003 р. роком Росії в Україні. Здавалося б, що цей рік – рік 70-річчя голодомору в Україні, який організувала Москва, мав би стати з її боку роком каяття, вибачення і навіть якихось поступок стосовно України. Натомість це був рік, коли в Україні посилився російський фактор і значно знизився український.

Цього року російськомовна культура в Україні, по суті, зайняла панівне становище, значно посилився вплив Московської церкви. Свої справи президент і прем'єр освячують лише з намісником УПЦ МП. Прем'єр-міністром призначено прихильну до Москви людину, представника національної меншості – білоруса В. Януковича, першим віце-прем'єром став росіянин М. Азаров, віце-прем'єром з гуманітарних питань – єврей Д. Табачник, а нещодавно віце-прем'єром з питань палива та енергокомплексу - росіянин Клюєв...

Чи є в світі ще хоч одна країна, урядом якої керували б представники нацменшин? Прикро, що ніхто не б'є тривоги. А між тим, це дуже нагадує 30-ті роки минулого століття, коли Росія в Україні відсунула від влади українців, насадила свої кадри і розгорнула тотальні репресії.

Наслідки та уроки

Втім, репресії вже почалися. Вже і сліпий бачить, що в Україні діє не сила Закону, а закон сили. У ЗМІ народу нахабно пропонують лише одну точку зору – пропрезидентську. Шляхом силового тиску і фальсифікацій зроблено перший крок до перетворення українського парламенту на таке собі політбюро, яке буде призначати генерального (чи першого) секретаря. І насамкінець, під шумок у парламенті здано під контроль Росії українську Керченську протоку. Наступними кроками буде повний контроль над газонафтовою трубою і використання нафтогону Одеса-Броди у зворотному напрямку. А через рік-два наші хлопці вже служитимуть на китайському кордоні і гинутимуть у Чечні та інших „гарячих” точках – в Росії їх не зменшиться.

А урок такий, що ми не маємо права забувати уроків історії – наслідків Переяславської ради, 350-річчя якої цими днями намагаються відзначати деякі політичні сили - прибічники союзних договорів тощо. Тепер чітко видно, хто за Україну, а хто проти неї. Ми ще можемо відвернути небезпеку.

Сергій ПІДДУБНИЙ
смт Голованівськ,
Кіровоградська обл.

нова лайка, нова імперія чи новий фантом?

Отже, як бачимо, питання про повне домінування Москви у виконавчих структурах нової організації навіть не турбує чинну в Україні владу; для останньої головне, очевидно, це забезпечити розширення експорту пінчуківських, тигіпківських й ахметовських труб до Росії (угоду про таке розширення було підписано на початку січня), а ще (і це головне) – одержати повну політичну підтримку Кремля для збереження незмінності чинного режиму (не випадково ж президент Росії Путін має завітати до Києва 23-24 січня). Те, що в обмін на це доведеться здійснити повну капітуляцію України перед Кремлем і погодитися на майже повну ізоляцію від Європи, на Печерську нікого, схоже, не обходить...

Цікаво, що Білорусь, між тим, уже домоглася поставок газу за внутрішніми російськими цінами і створення газотранспортного консорціуму на білоруських умовах. Невже ж Лукашенко більший патріот, аніж всі ці Азарови, Гавриші, Пінчуки й Медведчуки, котрі "здають" Україну оптом і вроздріб?

Вже після саміту "Кучма-Путін" депутати Верховної Ради Криму звернулися до Верховної Ради України з пропозицією включити в порядок денний сесії українського парламенту на початку 2004 року питання щодо ратифікації угоди про формування ЄЕП. Вражає аргументація цих депутатів: виявляється, ратифікація угоди про ЄЕП українським парламентом "буде кращим доказом намірів народних депутатів продовжити курс на послідовне здійснення політичної реформи в країні"! Схоже, шило вилізло з мішка: спроба за допомогою змін до Конституції увічнити панування чинного режиму є іншою стороною спроби знову підпорядкувати Україну Росії; оскільки український народ ненавидить чинну владу (а це підтверджують усі соціологічні опитування), олігархічна верхівка вирішила покликати на допомогу Кремль.

Ось тут і час дати відповідь на запитання, винесене в назву статті. Ні, ЄЕП – зовсім не фантом, як щиро вважає дехто із депутатів-бізнесменів: мовляв, трохи пограємося з Москвою, проштовхнемо на їхній ринок наші товари, а тоді не ратифікуємо основні угоди. У часи Богдана Хмельницького теж думали деякі полковники: нічого, скористаємося московською допомогою, а потім покажемо москалям дулю. Не вийшло – покотилися козачі голови під московськими шаблями. Невже ж сутність Кремля змінилася за 350 років? Якщо й так, то тільки на гірше, бо цар Алєксєй Міхайловіч був усе ж таки з роду Рюриковичів, а не з числа офіцерів КҐБ. І ще деталь: невже у ситуації, коли у Росії Путін закінчує розбиратися з Ходорковськими-Абрамовичами, наші Суркіси-Пінчуки настільки дурні, що думають, наче луб'янська черга не дійде до них? Та, виходячи з інтересів порятунку власної шкіри, вони б мусили стати найзапеклішими українськими патріотами! Але, видно, олігархи України такі тупі, що не розуміють, який фініш матимуть їхні долі після остаточного ствердження ЄЕП. Такими ж нерозважливими є й можновладці. Тому справу порятунку України від нового союзу (читай: нового ярма) має взяти до своїх рук сам український народ на чолі з національно свідомими політиками. А такі є серед різних партій та блоків, і найперше – у "Нашій Україні".

Сергій Дехтеренко

КУЧМИ-3 - НЕ БУДЕ!

Вчинено злочин. Конституційний Суд виніс явно незаконне рішення. З мотивами та причинами тепер нехай слідчі прокуратури розбираються. Наша справа тонкіша – визначитися, за що платимо гроші.

Ми платимо гроші законодавцям, суддям, виконавцям та наглядачам за якісно виконану роботу. Коли судді виносять незаконне рішення, то це означає, що вони не виконали покладеної на них роботи, а гроші за неї отримали.

Що ж повинні були за наші гроші зробити судді КС? До них надійшов позов нардепів щодо права Кучми балотуватися у президенти на третій термін. Будь-який суд повинен був викликати свідків, самого Кучму та дослідити дійсний стан речей, а саме: чи справді Кучма обирався президентом і скільки разів він обирався. Суд повинен був також встановити: чи у 1994 р. Кучма обирався президентом і чи у 1999 р. він знову був обраний ним? Тобто перевірити правдивість документів Центральної виборчої комісії, посвідчень та допитати свідків. Далі суд мав би з'ясувати, чи реально Кучма ставав президентом. Тут треба було допитати самого Кучму та дослідити документи, які він підписував як президент. Суд усього цього не зробив, а почав тлумачити чинну Конституцію, тобто перебрав на себе функції наукової установи. На науку ми, платники податків, даємо гроші іншим структурам. КС витлумачив Основний Закон „взагалі", тоді як позов нардепів був конкретним. Отже, КС не виконав своєї роботи. А робота ж була - не бий лежачого. ЦВК має документи обрання Кучми президентом 1994 і 1999 років. Це одна й та сама людина – Кучма. Це два терміни поспіль. Посилання деяких суддів КС, що то було обрання за різними законами та конституціями - сміхотворне, бо всі „різні" були чинними, а всяка влада – переємна.

Для будь-якого суду важливі факти. КС почав з уявлень та припущень і докотився до злочину. Тепер треба прокуратурі порушувати карну справу за фактом винесення суддями Конституційного Суду неправдивого і незаконного рішення. Це суттєвий злочин, бо рішення КС оскарженню не підлягають. Це значить, що судді КС стали для всіх нас соціально небезпечними злочинцями. Їх треба позбавити посад і таким чином убезпечити суспільство. Це буде справедливо і законно. Адже Україна – правова держава.

М. Жуков

ЗРАДА!

Кожна стабільна держава намагається зберегти мир і спокій у країні, протистояти відцентровим процесам, сепаратизмові, антидержавній підривній діяльності. Для цього держави мають відповідні структури: спецслужби, поліцію, прокуратуру, що покликані негайно давати відсіч деструктивним силам, над усе тим, що орієнтуються на іноземні держави. Цю функцію можна порівняти з роботою санепідемстанції: не лише відстежувати вогнища небезпечної інфекції, але й оперативно впливати на них, щоб унеможливити велику епідемію. Але серед держав сучасного світу, що діють у такий спосіб, є один виняток. Це Україна. Нинішній режим Кучми-Януковича-Медведчука-Литвина зробив з України рай для антидержавників, для „п'ятої колони". Ніде більше не дозволяють так нахабно, відкрито, демонстративно руйнувати державу. В Україні зареєстровано і незареєстровано діють сотні підривних груп, союзів, клубів, організацій, гуртків, партій, що вголос заявляють про свою мету. А мета їхня така: знищити незалежну Українську державу, приєднати Україну до Росії, відібрати в України якомога більше території, виштовхнути на узбіччя громадського життя державну мову. З ранку до вечора сотні видань, що мають, між іншим, офіційну ліцензію від голови Держкомінформполітики Івана Чижа, ведуть пропаганду, спрямовану проти України, за всіма правилами психологічної війни. Це дорогі, поліграфічно високоякісні газети, що, проте, розповсюджуються безкоштовно... Чому б СБУ та іншим структурам не поцікавитись, хто стоїть за цією бурхливою видавничою активністю: лише один так званий «Російський блок» видає цілу купу центральних і місцевих газет: «Русский мир», «Русская правда», «Отечество», «Росийская община», «Русский Севастополь», «Русский Крым» тощо. Звичайно, перелік цими виданнями не вичерпується, їх більше в десятки разів. Автори публікацій цих газет отримують, за чутками з їхнього власного середовища, грубі гроші, хоча ці друковані органи аж ніяк не виправдовують себе з фінансового боку, прибутків не дають. Але хтось витрачає на це величезні кошти. Хто і з якою метою? Власне, останнє не приховується. На шпальтах цих антиукраїнських обіжників постійно обстоюється одна думка: „Незалежної, суверенної, соборної держави України не повинно бути!", „Україна без Росії існувати не повинна!", „Української мови і культури – не треба, досить всього російського". У громадян України цілеспрямовано виховують ненависть до своєї держави. Ці видання виконують функцію консолідації, згуртування всіх антиукраїнських сил на нашій території. Особливо небезпечні вони у прикордонних з Росією регіонах: Криму, Донбасі, на Слобожанщині. У місті Севастополі, де перебувають російські війська, шовіністичні газети (разом з комуністичною „Севастопольською правдою") друкуються у видавництві „Флаг Родіни" Чорноморського флоту РФ. Варто нагадати, що голова Державного комітету інформполітики (остання назва: з радіо і телебачення) Іван Чиж очолює політичну партію „Всеукраїнське об'єднання лівих „Справедливість", що підтримує тісний зв'язок з „Російським блоком" та партією Наталії Вітренко. Може, саме тому антидержавні ЗМІ не мають жодних проблем з реєстрацією?

Підривні партії, газети, радіостанції, організації – все це антидержавне, антиукраїнське кубло створене й існує з дозволу і згоди нинішнього режиму. Постає питання: це зрада політичної верхівки країни, чи абсолютне нерозуміння того, що таке безпека держави?

Євген Степанюк

"БЛАГОДІЙНИКИ"

Чим гірше живеться простим людям в Україні, тим більше різних „благодійників" з'являється.

У 1992 Л. Кравчук, той, що має те, чого ми не маємо, закликав нас вносити свої гроші в ощадбанк, а потім зі 130 млрд. доларів США дозволив вивезти (а чи й сам перегнав) до Росії 84 млрд., а решту дозволив роздати у вигляді кредитів «своїм людям».

А зараз вивезені кошти повертаються до нас з Росії через російських «благодійників», які «піднімають» наше виробництво, скуповуючи найбільш прибуткові підприємства і навіть цілі галузі України.

Скоро «благодійники» скуплять всі наші родючі землі, і залишимося ми на своїй землі наймитами, які ще залишимося в Україні.

Подібні ситуації неприпустимі в країнах Прибалтики, бо там національна влада, а не продажна і злодійська посткомуністична номенклатура.

Та й сам Кучма чим не „благодійник"!? Підмахнув декрет під трасти, і кошти, що ще залишилися в населення після «благодійника» Кравчука, перекочували до «своїх людей» - В. Медведчука, наприклад. Перевірив уряд діяльність трастів, дійшло до покарання, і все заглухло. А Кучма виграє вибори і «благодійно» роздає з державної казни подарунки під час своїх візитів у регіони. Не відстає і його дружина, створивши фонд «Дружина президента – дітям України», роздає подарунки перед телеоб'єктивами в той час, коли сотні тисяч дітей бомжують в Україні.

Не гірші від патрона і чини нижчого рангу. Голова ОДА М. Вишиванюк «будує» газопроводи, школи, лікарні, церкви, дарує автомобілі, комп'ютери, телевізори, забуваючи сказати, що це кошти не його власні, а бюджетні. І так аж до низу.

У будь-якій цивілізованій державі, якби якийсь чиновник чи президент зробив щось подібне, то відповідні правоохоронні органи і преса кинулися б одразу з'ясовувати походження коштів. Якби вони виявилися бюджетними або сумнівного походження, то був би великий скандал. А в нас? У пресі з'являються листи-подяки за допомогу, за подарунки.

Не пасуть задніх і деякі депутати, особливо ВРУ. Щось дарують, щось будують. Звідки кошти – невідомо, але, вочевидь, народні. В нашій області таким «благодійником» є В. Бартків. Та хіба лише він, багато їх розвелося. Одні не сплачують податки до бюджету і спонсорують «Последний герой – 4», інші показують свою «благодійність», будуючи вокзали, автошляхи. Цікаво тільки, чи сплачено ними мільярдні борги до бюджету? Укрзалізниця розрекламувала будівництво дороги «Одеса – Київ» за рахунок іноземних інвесторів, а тепер, виявляється, мільярди на це будівництво підуть з держбюджету. А за проїзд кошти будуть отримувати власники дороги.

„Благодійники" завдяки своєму „благодійництву" поставили на межу жебрацтва мільйони селян.

І чи не пора нам подякувати усім цим „благодійникам" за їх „плідну" роботу та попросити звільнити свої просиджені місця добровільно, а як не захочуть, то й примусово.

Далі терпіти той безлад несила: не мине й 5-ти, 10-ти років, як в Україні залишаться тільки злодії та чиновники, які їх обслуговують, алкоголіки і наркомани, а також перестарілі, діти й інваліди, бо хто здатний буде втекти з України і кого за кордоном не чекають з „браслетами" – втече. А трохи згодом Україна стане чиєюсь колонією, і її чорноземи будуть експлуатуватися вахтовим методом.

Фантазії, але не дай Боже, щоб так сталося.

Валерій Плисак,
м. Івано-Франківськ

Новорічний піар „Інтера"

Готуючись до Нового року, включив програму „Подробиці" телеканалу „Інтер". Хоч і з точки зору СДПУ(о), але ж треба знати, що в державі робиться. Дивлюся на екран і очам своїм не вірю. Севастопольська кореспондентка „Інтера" Єгорова оповідає нам, що коли ми, українці, будемо пити новорічне шампанське, спокій наш і наші „водные просторы" бережуть... моряки російського флоту. Це ж підтвердив і командир російського корабля „Пылкий", який, треба думати, спеціально для цього заступив на бойове чергування в українській бухті.

А я, сірий, думав, що мир для нас бережуть Збройні Сили України, у тому числі й Військово-Морські. Аж ні, „Інтер", що претендує на роль третього національного телеканалу, з едепеуошною прямотою все показав, як є: поки українські моряки забавляються зі снігурочками, територіальну цілісність нашої держави охороняють пильні російські вояки. Напевне, так само, як охороняють спокій у Чечні.

Не втримався і подзвонив знайомим офіцерам у Севастополь. Цікаві речі розповіли мені моряки. Виявляється, на Новий рік спокій Севастополя охороняли сам флагман українського флоту фрегат „Гетьман Сагайдачний" та корвет „Луцьк". І не снігурок у новорічну ніч обнімали там наші хлопці, а торпедні апарати і лафети гармат головного калібру. Але „Інтер", хоч офіційно й шефствує над фрегатом, показувати на екрані своїх підшефних не може – „батько народу" з Медведчуком укупі на українських моряків гніваються. Тож „Інтер" демонструє на своїх екранах милих серцю СДПУ (о) російських колонізаторів. І не тільки показує їх героями на своїх екранах, а ще й платить - як, наприклад, тій же кореспондентці російського телецентру в Севастополі Єгоровій - не менше 10 доларів за брехливий сюжет. Брехливий, бо у російській воєнній доктрині пункту про захист сусідів немає, а недавні події навколо Тузли виявили незмінність її загарбницьких інтересів.

Взагалі, розказують, що останнім часом у Севастополі попит на послуги російських журналістів різко пішов угору не лише на „Інтері". Тій же Єгоровій у першу чергу надала перевагу севастопольська СБУ (сюжет на „Інтері" 10 січня), а місцева влада просто обожнює їх. Ось, наприклад, напередодні запланованого приїзду до Севастополя Віктора Ющенка в листопаді минулого року, в друкарні газети Чорноморського флоту РФ під охороною за закритими дверима щось „таємне" друкували. Витратили аж 700 кілограм газетного паперу. Кажуть, що недаремно старався тоді головний редактор тієї російської газети, капітан першого рангу Олександр Муравйов. Тепер його, громадянина і офіцера Росії, сина російського генерала КДБ після звільнення в запас планують призначити... головним редактором газети міської ради „Севастопольские известия". Незабаром слід чекати, що досвід чорного піару „Флага Родины" перекочує на шпальти міської газети, і все це буде щедро оплачуватися із українського бюджету.

Подейкують, що О. Муравйов, звільнившись у запас, не збирається на „історичну батьківщину", за яку свого часу так уболівав. Він вже добирає команду із вірних „флажковців", ногою відкриває двері міськради та збирається викидати на вулицю працівників редакції – громадян України. Добре оплачувана робота в Севастополі потрібна в першу чергу громадянам Росії. А ми, українці, будемо, як у Новорічну ніч, ковтати чужу славу, чужу культуру, чужу мову. Чи, може, годі вже терпіти духовну і моральну наругу та притягнути, нарешті, до відповідальності тих, хто відповідає за безпеку держави? Бо всі ті російські сюжети на „Інтері" з Севастополя, як і дії тамтешньої місцевої влади, мають одну мету – вибити український дух з українців напередодні президентських виборів.

Андрій Мирко
м. Київ

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

Народному депутатові Степанові Гавришу

Шановний Степане Богдановичу!

Ви написали для свого внука книжку „Маленькі історії про великі істини" – про права та свободи дитини. Чи не краще було б вам написати ще одну книжку для свого онука, щоб в популярній формі роз'яснити всі статті Конституції України. Розказати, як дідусь Степан, дві бабусі Раїса Богатирьова і Катерина Ващук та декілька дядьків вирішили змінити 103 статтю чинної Конституції: обмежити права українських громадян обирати президента всенародним голосуванням. Це право передають дядькам і тітонькам Верховної Ради України. А також пояснити, як дядьки з Конституційного Суду такі дурниці підтримали. Розкажіть, як мажоритарники в округах купують голоси, щоб бути депутатами, і як потім депутатів купують у Верховній Раді, щоб вони проголосували за той чи інший закон, який потрібен так званій „більшості". Чому в Україні на 13-му році незалежності нема ще демократії і не виконується її Основний Закон. Чому ця „більшість" хоче обрати нині діючого президента ще на один строк.

Розкажіть, як купка зажерливих олігархів перешкоджає нормально жити: 40% українського населення поставлено на межу виживання, а 40% - за межу бідності, понад сім мільйонів українців тиняються по закордонах у пошуках роботи. Назвіть європейську країну, в якій ще є такий стан...

Розкажіть, як нинішня „українська" влада на чолі з Л. Кучмою зробила для зросійщення, особливо української молоді, більше, ніж усі царі та вожді разом узяті. Кажуть, що у Верховній Раді є ще один земляк Коновалюк, член СДПУ (о), родом з Ланчина, і що він вимагає для російської мови статусу другої державної... І про це напишіть.

Жаль, що ви, Степане Богдановичу, – українець з Галичини, такої книги не напишите, а продовжуєте вірно служити олігархам і президентові, за якими так багато гріхів. Невже вас не турбує доля українського народу? Чи ваш онук до нього вже не належить?

Василь Яківчик,
м. Городенка, Івано-Франківська обл.

ЧОМУ ОМЕЛЬЧЕНКО НЕ ЛУЖКОВ?

Незабаром виповнюється 10 років урядування Олександра Омельченка в столиці України Києві. Є всі підстави підбити підсумки. З одного боку, Київ став будівельним майданчиком, це добре. З іншого, історичний центр нашого давнього міста перетворюється на бозна-що, на вправи божевільного архітектора. Коли Омельченко розпочав роботу на посаді міського голови, деякі наші патріоти розраховували, що він активно боротиметься за те, щоб Київ набував рис справжнього українського міста, столиці європейської держави. Чи справдилися ці сподівання? Важко уявити собі європейську столицю, де б на кожному кроці бовваніли символи тоталітарного режиму, всілякі леніни, косіори, петровські-мануїльські та інші чекісти-комуністи. За період з 1996 до 2004 рр. жоден з цих ідолів не був знятий Омельченком. На початку його кар'єри на чолі столиці 50 депутатів міської ради (із 75-ти) зібрали меру підписи з вимогою демонтувати пам'ятник Леніну на Бессарабці, але він цю вимогу проігнорував. Часто представники керівництва міста Києва скаржаться, що не йдуть до нас інвестиції. До північної Кореї вони теж не йдуть, бо Пхеньян своїми мармуровими та бронзовими комуністичними вождями дуже нагадує Київ. Це не дрібниця. Перш ніж вкласти свої гроші, будь-який західний бізнесмен десять разів подумає , що це за країна, де він буде робити свій бізнес і ризикувати своїми коштами. І навряд чи він насмілиться залишати великі гроші там, де з сотень пам'ятників, з назв вулиць і площ віє духом тих „експропріаторів", що у будь-який момент можуть все забрати та поділити, віє комуняцьким духом...

Дехто з патріотичної громадськості Києва сподівався, що Омельченко як самостійна політична фігура, як лідер київської територіальної громади, як мер столиці стане гідною українською відповіддю на бурхливу активність на українських теренах московського мера Лужкова. Лужков веде активну боротьбу за приєднання українського міста Севастополя до Росії. Саме з цією метою Лужков збудував на український землі російську школу (з обладнанням та умовами праці педагогів, яких немає в самій Москві), філію московського університету в Севастополі, будує представництво Москви в головній базі Військово-Морських Сил України.

На жаль, за всі ці роки відповіді з боку Києва не було. Лужкову українське місто потрібне, а українцю Омельченку? Не було збудовано жодної школи з українською мовою навчання, не кажучи вже про філію Києво-Могилянської академії чи Київського університету ім. Тараса Шевченка, жодного культурного центру. Нічого. Хоча ні, реставрується за гроші киян і вже практично відреставрований в Херсонесі Володимирський собор для… Московського патріархату. А чи запитував пан Омельченко, а чи хочуть кияни робити такі коштовні подарунки Москві?

Українська публіка наприкінці минулого року дуже розвеселилася, слухаючи, як колишній актор, заступник Омельченка з питань культури Олександр Биструшкін читав по радіо кумедний опус Кучми з глибокодумною назвою (невже таки зрозумів?!) „Україна – не Росія". Справді, Україна не Росія, бандура не балалайка, вареник не пельмень, Індія не Йорданія, Кучма не Путін, а Омельченко не Лужков. Хотілося б знати, чому Омельченко уникає боротьби за соборність України на українській території, а Лужков докладає всіх зусиль на чужій... Півроку тому провідники Київської міської ради та місцевої адміністрації відправили „малоросійське посольство" до Москви. Київські чиновники всіляко плазували перед московським начальством, догоджали людині, яка не приховує ворожих намірів щодо України. Керівні київські малороси подарували Лужкову ділянку землі (цілий квартал) в Києві під забудову, пообіцяли назвати один з київських проспектів „Московським", а потім довго на телеекрані захлиналися від захоплення московською величчю. Важко визволити людину, якщо в її душі живе раб... Оце й відповідь на запитання, чому Омельченко не Лужков.

Микола Чорноморенко

ХРЕСНИЙ ХІД
ПІД ПРАПОРАМИ ШОВІНІЗМУ

< 1

Але все виявилось навіть жалюгіднішим: на площі процесію чекав лише пам'ятник. Біля Софії всі транспаранти збилися в купку. Бойовий дух піднімали "Запорізьким маршем", потім щось лупало, бухкало (кажуть, пушки), і почався мітинг. Наталя Вітренко взялася просвіщати народ: три роки вимолював Богдан у Москви допомогу – ну, поможи, ну, ми ж православні, – аж нарешті цар-батюшка пожалів. І сталося омріяне: "Украина поднялась с колен и протянула руки навстречу России". А ми, недійшлі, навіть не відали, що наш народ тільки й зберігся тому, що була Переяславська рада! І жили собі брати душа в душу, але недовго: як ляхи колись хотіли забрати в неволю меншенького, так тепер на нього чигає американська контра. А їй помагає парламент, де одні "миллионеры, бандиты и американцы". Але вихід є: "Расія, Расія, Расія", – кодувала Вітренко, сподіваючись, напевно, що слово підхоплять маси, але бабусі з іконами лише заворожено дивились на прояву.

Далі вступив депутат російської Госдуми Сергій Бабурин і тут же випалив усю правду: "Родина для нас – это та страна, которую мы потеряли в конце XX века". Тому в Госдумі й порішили: святкувати 350-річчя по повній програмі, яку й затвердять на наступному засіданні. А поки що брат нас утішив: "Не допускайте тяжкого греха – отчаяния в ваше сердце. Надо заставить уважать волю народа". Щоправда, в Бабурина образ ворога дещо інший: «чтобы здесь жили не только те, кто будет знать китайский и арабский".

Після мітингу почався концерт. "Казакі" на сцені відкривали роти під відверту фонограму, бабусі цілували ікони й засовували їх у торби, активісти рускаго двіжєнія пританцьовували... За їхніми спинами самотньо височів гетьман. Біля підніжжя мерзли розкидані – як жбурнув хто – гвоздики. Отаке-то, Зіновію, Олексіїв друже...

Марія Косовська

ХТО ЗАХИСТИТЬ УКРАЇНСЬКОГО ОФІЦЕРА?

Держави з давніми добрими консервативними традиціями мають три наріжні камені суспільства: священик, офіцер і вчитель. Адже духовність, сила і знання – запорука існування національної державності. У такому суспільстві людина, що зробила сенсом свого життя захист країни, має високий престиж.

Український офіцер за нинішньої влади абсолютно незахищений: ні економічно, ні юридично, ні морально. Він постійно відчуває цілковиту невпевненість у всьому: навіть у Верховному Головнокомандувачі, від якого невідомо чого чекати. Звільнити можуть у будь-який момент і з будь-якого приводу. Офіцер не знає, куди керманичі ведуть країну: кажуть, що в Європу, а тягнуть в Азію. Кажуть, що до НАТО, але армія дедалі більше потрапляє під контроль Кремля. Закликають віддано служити Україні, але не подарують публічної демонстрації патріотичних настроїв – часом, чи не націоналіст? А націоналістам у нашому війську, на відміну від усіх інших армій світу, - місця немає. Останні кадрові зміни – відставка Тарасюка, Зленка, Гайдука, політична розправа над Ющенком і Тимошенко, розгром командування ВМС України – сприяють поширенню чуток про узгодження Банковою всіх найвищих кадрових призначень з Москвою. Життєва ситуація військовика в нашому суспільстві нині трагічна. Це єдина професія, від представника якої держава в будь-який момент може вимагати найбільшої жертви – життя. За 10-15 своїх найкращих років офіцер, набувши військового фаху, досвіду, дослужившись до капітана-майора, раптом опиняється на вулиці без пенсії, житла і цивільної спеціальності, бо він потрапив під сокиру скорочення. Він має сім'ю, він далеко не юнак, а все треба починати з нуля.

Нашу армію затероризували нескінченними скороченнями, сенс яких мало хто розуміє. Постійне недофінансування війська викликає в офіцерів підозру – цілком справедливу, - що нинішньому режимові не потрібне військо як таке. Натомість увага приділяється спецслужбам, поліції, внутрішнім формуванням, прокурорам, суддям і податківцям, що є типовим для поліцейської держави. Справді, навіщо дбати про армію, коли Банкова не збирається захищати Україну від зовнішньої загрози, вона, як той юний піонер, завжди готова. До капітуляції. А воювати готується з власним народом, недаремно ж олігархічні телеканали докладно розповідають, як поліцейські формування відпрацьовують напади на демонстрантів та учасників мітингів.

Офіцери болісно переживають відсутність сучасних озброєнь. Вони розуміють, що не зможуть захистити Батьківщину, бо нічим. Припинено науково-дослідницькі конструкторські роботи. Влада не дає грошей, адже це не вибори, не питання утримання своїх владних позицій.

Тузла показала, що й надалі так ставитися до українських Збройних Сил – смертельно небезпечно для нації і держави. Але щоб мати кращі Збройні Сили, нам треба мати іншу, кращу, справді українську владу. Щоб український офіцер міг нас захистити, спочатку ми повинні захистити його.

Богдан Степовий

Послідовники Геббельса

Пам'ятаєте, як рік тому, коли президент України Леонід Кучма вкотре вже в своїй політичній біографії обстоював ідею впровадження в Україні двопалатного парламенту, ледь не вся Україна вкрилася бігбордами "Європа має двопалатні парламенти"? І як після того, як "нашоукраїнець" Микола Томенко зауважив, що приблизно у чверті країн-членів Євросоюзу парламенти однопалатні, бігборди зникли разом з ідеєю?

Тепер у президентської адміністрації з'явилася ідея щодо обрання глави Української держави у парламенті. І знову йдуть посилання на досвід Європи. Офіційні ЗМІ просто сповнені розмовами про те, що "там", у найбільш демократичних країнах, майже повсюдно обирають президентів у парламентах. І не тільки офіційні ЗМІ. Скажімо, цю тезу проголосили у прямому ефірі радіо "Свобода" координатор парламентської більшості Степан Гавриш та лідер фракції об'єднаних соціал-демократів Леонід Кравчук. Ось що сказав Степан Гавриш: "Коли ми говоримо про всенародне обрання президента, то ми забуваємо, що воно не відміняється виборами його у парламенті - 9 з 15 європейських держав обирають його саме там. І Німеччина, й Італія, й інші країни якраз задекларували, що комфортна демократія виникає саме там, де влада будується на принципі компромісу, а не конфліктує, як в Україні". Практично те саме зауважив Леонід Кравчук: "В усьому світі обирають президента або всенародно, або парламентом. От в ЄС 9 країн обирають президента парламентом. Є проблеми там щодо демократії, щодо всього?"

Справді, Європейський Союз нараховує 15 держав. Але тільки в одній із них – у Греції – президента обирає парламент. Ще у двох країнах – Італії та Німеччині – президента обирають за участі депутатів парламенту і делегатів від регіонів, тобто такими собі національними зборами виборців. У Фінляндії та Австрії президента обирає населення терміном на шість років, в Ірландії та Франції – на сім років, у Португалії – на п'ять років. А Велика Британія, Бельгія, Данія, Іспанія, Голландія, Швеція та Люксембург – це взагалі конституційні монархії. Може, Кравчук і Гавриш мали на увазі всю Європу? Тоді кількість держав, де президента обирає парламент, помітно перевищує цифру 10, включно із такими неперевершеними взірцями демократії, як Молдова чи Албанія. Чи, можливо, йшлося про членів і кандидатів у члени Євросоюзу включно із Мальтою, населення якої ледь добігає 400 тисяч осіб? Але тоді сакраментальна цифра не дотягує до дев'ятки...

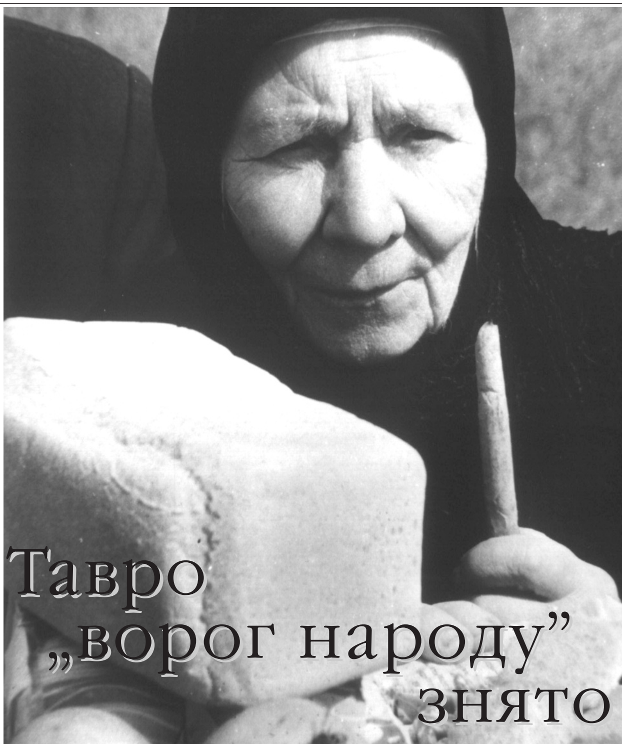

Та навіть якщо повірити, що такі титуловані особи, як Кравчук та Гавриш, банально заплутались в арифметиці, все одно українська політреформа не стикується з європейською демократією. Звернімо увагу: у Греції парламент обирають на чотири роки, а президента – на п'ять; в Італії парламент обирають на п'ять років, главу держави – на сім; у Німеччині бундестаг обирають на чотири роки, президента – на п'ять. Іншими словами, обов'язковим є більший час терміну діяльності глави держави порівняно з депутатським терміном, а це дає обраному парламентом президенту певну незалежність від нього – і навпаки. В Україні ж "реформатори" збираються фактично синхронізувати діяльність парламенту і президента і цим де-юре монополізувати всю владу в одних руках.

І ще один значущий момент. Степан Гавриш в ефірі радіо "Свобода" зауважив: "В Україні відбуваються сьогодні пошуки власного національного шляху розвитку... Поки не оберемо такий шлях, то нам надзвичайно важко буде шукати погодження тут, в Україні. Небезпечним може бути лише те, що ми будемо знаходити правду не в самій Україні, не тут, в Києві, не в парламенті, а в Страсбурзі або в Москві".

І справді: навіщо кудись їхати і когось питатися про політичну реформу? Адже 83% українських громадян, за даними фонду "Демократичні ініціативи", і 86,5%, за даними Центру імені Разумкова, виступають за всенародне обрання президента України. Здавалося б, Степан Гавриш, зважаючи на його слова про "правду в Україні", мусить щосили боротися проти ідеї обрання глави Української держави у Верховній Раді. Проте саме він був одним із ініціаторів і промоторів ідеї обрання президента України в парламенті. То чи насправді шукають Степан Гавриш, Леонід Кравчук та їм подібні правду в Україні, чи вони вважають, що для "дурних хохлів" згодиться навіть геббельсівська брехня?

Віктор Стриж

Тавро „ворог народу" знято

Уся рідня Невенгловських користувалася авторитетом в с. Браїлівка. Гелярій Францович працював у колгоспі ім. Сталіна будівельним бригадиром, Адольф Францович – рахівником, а Христофор Адольфович служив у Новоушицькому держказначействі. Це були вельми порядні люди. І раптом арешт... Школярка Маруся (дочка Гелярія Францовича) тяжко переживала цинічне відношення до неї однокласників. Ще й рідного брата виключили з педінституту. А звинувачені у чомусь родичі пропали безслідно. Отакі сенсації в селі були непоодинокі, а в тоталітарній імперії і поготів. Ось тільки 4 листопада 1937 р. на Соловках було розстріляно 300 академіків, професорів і письменників.

1947 р. Невенгловська А.Д. отримала анонімну відписку з Новоушицького райвідділу міліції, що її чоловік 10 квітня 1942 р. помер у таборі від хвороби серця. Нещодавно Невенгловська-Щелковська М.Г. показала список з 429 чоловік по Новоушицькому району, репресованих у 30-40-х, початку 50 рр. І реабілітованих у 1958 р. У списку всі три Невенгловські значаться. Довідки держархіву Хмельницької області від 21.10.2002 р. свідчать, що рішенням надзвичайної трійки УНКВС Кам'янець-Подільської (з 1954 р. – Хмельницька) обл. від 28 вересня 1938 р. у м. Кам'янець-Подільському всі троє розстріляні за звинуваченням у належності до контрреволюційної націоналістичної організації „ПОВ" (Поліська організація військова).

На підставі постанови президії Хмельницького облсуду від 11 січня 1958 р. всі троє реабілітовані посмертно.

Вождик українських комуністів П. Симоненко, виправдовуючи геноцид, - один із найтяжчих злочинів проти людства, - доводить, що радянська влада дбала про народ. Отакої! Понад 60 мільйонів невинних знищила. Упаси, Боже, від такої дбайливості.

Яків Рекрутняк,
смт. Нова-Ушиця, Хмельницька обл.

ВІДГОМІН СТАЛІНСЬКО-БРЕЖНІВСЬКИХ ЧАСІВ

Запорізький художник-живописець Григорій Мацегора – людина авторитетна і знана не тільки в Україні. Він є головою Національної Спілки майстрів народного мистецтва, заслужений діяч мистецтв України. Людина тверда і принципова. Комуністом ніколи не був, у 60-80 роки переслідувався цим режимом. В 2001 році Мацегора очолив осередок Конгресу Українських Націоналістів Жовтневого району.

Григорій Мацегора – глибоко національний художник, сповідує традиційний живопис, все своє життя присвятив тематиці українського села, має 11 персональних виставок. Його творчість отримала високу оцінку мистецтвознавців, у пресі. Понад 50 станкових полотен автора знаходяться в музеях України та за кордоном. Так от цього талановитого митця недавно виключено з Національної Спілки художників України. А почалось все з того, що на початку 2003 р. творчий колектив Запорізького осередку Національної спілки майстрів народного мистецтва висунув кандидатуру Григорія Мацегори на присвоєння йому почесного звання «Народний художник України». Облдержадміністрація й Міністерство культури і мистецтв України цьому також сприяли. Та не всім кандидатура Мацегори прийшлась до душі. Голова Запорізької спілки художників І. Гресик і в.о. начальника управління культури облдержадміністрації І. Панькіна послали голові Національної Спілки майстрів народного мистецтва В. Прядці і голові Національної Спілки художників України В. Чепелику компрометуючі Мацегору листи. Правда, нічого у заздрісників не вийшло: начальник обласного управління культури Бельмас спростувала наклепи.

У 2003 році в Спілці художників виникли фінансові проблеми: кошти Спілки використовувались її головою І. Гресик не за призначенням. Ініціатором розслідування був Мацегора. У ході розслідування з'ясувалось, що кошторис не затверджено, кошти від зданих в аренду приміщень Спілки правління витрачає на свій розсуд, у тому числі й на зарплату членам правління.

У червні 2003 року оргкомітет (Кривопуст, Мацегора, Дубінін) звернулись у прокуратуру з проханням провести перевірку про стягнення з художників коштів на аренду майстерень. Факти порушень підтвердились. Також підтвердилось, що Гресик, будучи головою Спілки художників, незаконно обіймала посаду директора торгової фірми „Палітра", через яку реалізовувала роботи художників. Відрахувань до Спілки не поступало. В порушенні кримінальної справи відмовлено тільки тому, що сума, стягнена з художників за майстерні (без договорів), не перевищила 1700 гривень. Таке пояснення дав слідчий оргкомітету.

Вочевидь, аби помститися, 28 липня 2003 року чоловік голови Спілки художників Сергій Гресик напав на Мацегору і побив його. Той подав на нього в суд.

Не зупинилась і пані Гресик. Вона фабрикує рішення про виключення Мацегори із членів Спілки: без відома творчого колективу, сім членів правління виключають художника із Спілки. Так пані Гресик досягла своєї мети.

23 грудня 2003 року вона домоглася затвердження рішення правління на нараді голів творчих Спілок області.

Дивує те, що Київ, закривши очі на фінансові, морально-етичні порушення з боку самої пані Гресик, затвердив це провокаційне рішення.

Всі матеріали цієї справи проти художника Григорія Мацегори – ганебні. І ганьба ця падає як на обласний осередок Спілки художників так і на НСХ України. І не віриться, що Україні...

Василь Тимчина,
голова Запорізької ОО КУН

БОРЕЦЬ І МЕЦЕНАТ

Сьогодні Іван Йовик – один із заступників Голови Світового Братства УПА, співголова заснованої ним (разом з дружиною Марією) міжнародної благодійної організації "Товариство допомоги сиротам України", письменник, активний громадський діяч.

В минулому – хорунжий Української Повстанської Армії, учасник славнозвісного Великого Рейду, який здійснила УПА в Західну Європу, аби "показати світові, що це велика здисциплінована армія, аби протиставити правду - брехні більшовицької пропаганди" (з книги І. Йовика "Нескорена Армія");

І все життя – мужній послідовний борець за незалежність України. З ранньої юності він мав свою власну чітку ієрархію цінностей у цьому світі, і на першому місці завжди стояла Українська держава.

Народився Іван Йовик 20 січня 1918 р. в селі Хишевичі, що за 40 км від Львова, в багатодітній селянській сім'ї. Батько активно працював у "Просвіті", отже діти зростали в патріотично налаштованому середовищі, прагнули високої місії слугувати рідному народові. Іван навчався в місцевій школі, потім у гімназії в Перемишлі. В 1938 р. був забраний до польської армії, де закінчив старшинську школу. Під час польсько-німецької війни потрапив у полон до німців. В Україну повернувся у 1942-му. Відразу ж включився у визвольну війну проти німців. Проте військово-політична ситуація примусила воювати на два фронти – з фашистською Німеччиною і комуністичною Росією.

Іван Йовик долучається до сотні Громенка, яка тоді оперувала в околицях Перемишля. З неюж покидає Україну і проходить рейдом через Європу.

"Здобудеш Українську державу, або згинеш у боротьбі за неї",- для тих людей це більш, ніж гасло, це – доля.

Він боровся за Україну, як тільки міг. Спочатку зі зброєю в руках, а пізніше мовою просвітницьких лекцій, з якими об'їздив усю Америку. Іван Йовик стає одним із засновників Товариства вояків УПА ім. генерал-хорунжого Тараса Чупринки, активно працює в Українському Визвольному Фронті, метою якого було укріпити політично-революційні позиції воюючої України.

З постанням незалежності України Іван Йовик і його дружина Марія прибули на Батьківщину і створили "Товариство допомоги сиротам України". Завдяки їм ось уже 12 років сотні сиріт (тепер їх півтори тисячі) щомісяця отримують матеріальну допомогу. Подружжя Йовиків віднаходять все нових і нових небайдужих людей по всій Америці, котрі допомагають дітям.

Іван Йовик видав книгу "Нескорена Армія" - власний щоденник, писаний ним у часи Великого Рейду УПА. Оскільки це не художня повість, не публіцистичний твір, а саме щоденник, у прямому найточнішому значенні цього слова, то він є безцінним документом епохи.

Під час своїх приїздів в Україну подружжя відвідувало регіональні осередки створеного ним Товариства, і пан Іван увесь свій час віддавав зустрічам з молоддю – розповідав про УПА. Для слухачів ці бесіди ставали знаковими.

Сотні дітей, підлітків і студентів вважають для себе подарунком долі те, що на їхньому життєвому шляху зустрілася така людина. Звичайно, важить і та матеріальна допомога, яку він зорганізував разом з дружиною. Проте його духовний внесок у зростання молоді - особливий і не підвладний грошовим еквівалентам. Воістину – не хлібом єдиним...

Здоров'я Вам на многії літа, дорогий пане Іване!

Від імені комітету Українського відділення "Товариства допомоги сиротам України": О. Мороз, Т. Скрипник, З. Гусяк, Н. Левченко, В. Острищенко, М. Щеголь, Т. Одрина

З точністю до навпаки

„Нас чекає дуже важкий період з 1991 по 1994 роки… Але в 1996-му, коли відімре все старе, на його місце прийде нове. І тоді почнеться розквіт. Зокрема, Україна швидко розвиватиметься, набуватиме свободи, тут буде небачений розквіт мистецтва, талантів, розвиток духовності, культури".
Павло Глоба. „Обов'язок астролога – передбачати". (Спортивна газета. – 1990. – 14 липня).

Де той розквіт, пане Глобо?
Нам культуру вже ось-ось
Не до розквіту – до гробу
Доведе лукавий «хтось».

Хто? –
Чи треба тут кебети?
Вже в столиці днем з вогнем
Української газети
За чужими не знайдем.

Лиш
«Масковскій камсамолєц»,
«Вєк», «Ізвєстія», «Бульвар».
Рідного не вчуєм слова:
То москаль, то яничар.
Вчити мову солов'їну
Зайшлому – який резон?
У Палаці „Україна"
Розважається Кобзон.

А в підземних переходах
Жебракують кобзарі, -
Цим би почесті рапсодам
У столиці на Дніпрі!

Он письменник іменитий,
Сивий ветеран війни,
Щоби кризу пережити,
Продає вже ордени.

Он художниця відома
Над картиною сумна,
Бо ні хліба вже удома,
Ані фарб, ні полотна.

Кожен день на заробітки
Їдуть тисячі рабів.
Мов сирітки, їхні дітки
Виростають без батьків.

Вже третина України
Подалася у світи.
На очах культура гине –
Де вже, бідній, їй цвісти!?

„Телек" весь „чужоязикий",
І програми там чужі:
Вбивства, дикі пиятики,
Зґвалтування, грабежі.

А для влади – все в ажурі:
Заявляє там і тут,
Що зростають і культура,
І народний благобут.

Хоч кричи:
„Рятуйте! Пробі!!"
(Не почують, всеодно).
Де ж той розквіт,
пане Глобо, -
Музика, театр, кіно?

Видно, ви - не та особа,
Що прочитує зірки:
Ваш прогностик, пане Глобо,
З точністю до навпаки.

Ви пророчите – казали...
Чи то, може,
„старший брат"
Десь на Курському вокзалі
Вам вручав сертифікат?

А чи вранці на Купала
Сорок на плотах сорок
Скрекотали, пане Павле,
Що провидець ви, пророк?

Так чи йнак. Але сьогодні
Ясне всім, як Божий день:
Провіщати ви не годні –
Не обдуруйте людей!

А тепер – до вороженьків:
Таки згине все старе!
А моя Вкраїна-ненька, -
Не діждетесь – не умре!

Михайло Шалата

ВІРНИЙ СИН УКРАЇНИ

1

За націоналістичну діяльність зазнав репресій з боку польських окупантів, які в 1934 р. засудили його до 5 років ув'язнення. Звільнений у 1937 р. за загальною амністією. У січні 1938р. полковник Євген Коновалець доручив Я.Стецькові підготувати черговий Збір ОУН, і в 1939 р. він бере участь в Римському Конгресі ОУН.

У лютому 1940р. Ярослав Стецько був співініціатором створення у Кракові Революційного Проводу ОУН, а на II Великому Зборі ОУН у квітні того ж року в Кракові Я.Стецька обрано заступником Провідника ОУН Степана Бандери.

З вибухом німецько-російської війни Я.Стецько, пробившись із групою однодумців до Львова, скликає Національні Збори, які 30 червня 1941р. проголосили Акт відновлення Української держави й обрали Я.Стецька прем'єром Українського Державного Правління. За відмову на ультимативну вимогу Гітлера відкликати Акт відновлення Української держави, Я.Стецька заарештували і запроторили до концтабору Заксенгавзен, де він до вересня 1944р. перебував у бункері смерті.

У 1945р. Крайова Конференція ОУН обирає Я.Стецька членом Бюра Проводу ОУН, до якого належали ще Степан Бандера й Роман Шухевич. У 1946р. Ярослав Стецько очолив Антибільшовицький Блок Народів. У 1968 році Ярослава Стецька обрано головою революційної ОУН, яку очолював до кінця свого життя.

Ярослав Стецько залишив нам велику ідейно-теоретичну спадщину, котра і сьогодні залишається актуальною. Стаття «Націоналізм і демократія», яку подаємо, є й сьогодні дороговказом для нащадків.

НАЦІОНАЛІЗМ І ДЕМОКРАТІЯ

Новий націоналістичний світогляд поборює той хаос, ту деморалізацію, той розклад, який несуть нечесні і несовісні люди, що при демагогічних методах мають можливість виплисти наверх, бо там не треба мозольної праці, творчості, зусиль, недоспаних у трудах ночей, а вистане: гарно говорити й обіцяти золоті гори, а потім не додержати обіцянок.

Але в основі новий націоналістичний світогляд є демократичним. Коли під демократією розуміти доступ до влади найкращих із народу, але не методом обману й демагогії, а творчою працею над поліпшенням долі народу, тих, що між ним самим заслужили собі довір'я й визнання; коли під нею розуміти любов до народу не тільки до глибин слова, але й до глибин кишені; коли під нею розуміти невідкличну вимогу до кожного, без розбору, важких трудів, праці й уможливлення, завдяки праці й чистоті характеру та здібностям кожному з народу, перейти ряди провідної верстви; далі - соціальну справедливість, відповідний до зусиль праці та здібності розподіл добра між усіма громадянами держави, однакова на Ділі, а не, як у демолібералів, на папері, можливість, як у робітника, так у селянина і промисловця - впливати на державні справи й керувати ними, коли тільки характером, працею і розумом викажеться гідним цього - якщо так розуміти демократію, то націоналізм найбільше демократичний з усіх існуючих нині у світі програм побудови державного ладу й перебудови світу.

Новий націоналістичний світогляд не лише не є ворогом правдивої демократії, але він за справжню, дійсно демократичну, народну владу, бо націоналізм дбає передусім за народ, за селянина й робітника. Бо запитаємо, чого потребують всі оці наші Герої й Борці, що гинуть в окупантських тюрмах, за кого вони дають життя? За кого страждають сотні і тисячі по Соловках, Сибіру й у Березах Картузьких та у Ніредьгазах? З якої соціяльної верстви походять всі наші Косинки? За яку Україну вони в повній свідомості гинули?

Чи є мислиме подумати про визиск простого народу в того типу людей, які в своїй глибокій душі страждають недолею і нуждою українського робітника й селянина й, ідучи в передніх рядах, ведуть його у бій за його кращу долю й за велику візію своїх мрій?

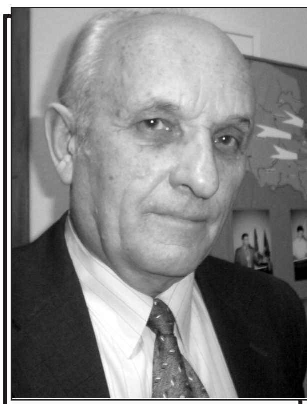
Ні, не вороги народовладдя, але вороги демагогів й обманців, що на народній нужді жирують. Найкращі з народу - селяни, робітники й ремісники є між творцями нового ладу в Україні, і вони, що з народу вийшли, про народ дбають.

Тому новий світогляд, що кладе в свою основу націю як найвищу вартість, є найбільше демократичний з усіх існуючих світоглядів, бо він найбільше демофільський, значить з найбільшою жертвенністю бореться з любови до свого народу за його кращу долю, за долю українського робітника, селянина й ремісника!

Ярослав Стецько

З.Карбович: Націоналізм і демократія, "Пробоєм", Прага, травень-червень 1939; "Визвольний Шлях", ч.4, 1982, стор. 402-40

ВІТАЄМО

Головний провід Конгресу Українських Націоналістів щиро вітає члена Головного проводу, голову Івано-Франківської міської організації Конгресу Левка Слюсара з 70-річчям!

Народився Левко Слюсар 14 січня 1934 року на Івано-Франківщині. З юних літ став учасником Визвольних Змагань за незалежну Українську державу, за що був засуджений і відбував покарання в Акмолінській області Казахстану. Після повернення в рідні місця продовжив боротьбу за Україну.

Нині очолювана ним Івано-Франківська організація Конгресу є однією із кращих організацій серед обласних центрів. Велику увагу Левко Слюсар приділяє молоді. Молодіжна референтура Конгресу, ініціатором і організатором якої був Левко Слюсар, започаткувала конкурс на кращий патріотичний мистецький твір та малюнок „Добро нації – найвища мета людини на землі", присвячений пам'яті Ярослава Стецька.

Саме за його ініціативи міська організація вперше в 1995 р. започаткувала „Свято Героїв", відзначення якого поширено по всій Україні.

Левко Слюсар є ініціатором створення в місті Івано-Франківську об'єднання «Україна», до якого входять сім політичних партій та сімнадцять громадських організацій правоцентристського державницького спрямування, а також створення міського блоку Віктора Ющенка «Наша Україна».

Як голова міської організації Конгресу п. Левко бере активну участь в роботі молодіжних таборів „Чорний ліс".

Молодіжні організації міста висунули кандидатуру Левка Слюсара на міський конкурс „Людина десятиліття", де він здобув перемогу і нагороджений дипломом переможця цього конкурсу в номінації „Політик десятиліття".

Левко Слюсар – незламний борець за незалежну Україну. Його жертовна праця й багатолітня боротьба є яскравим прикладом любові до своєї землі й народу.

Зичимо славному ювілярові міцного здоров'я, успіхів у його жертовній праці!

Слава Україні! Героям слава!

Олексій Івченко,
Голова Конгресу Українських Націоналістів,
народний депутат України

Інформаційний голод

3-4 січня члени Головного проводу КУН В. Овчарук, М. Білий та симпатик Конгресу, син воїна ОУН-УПА Теодозія Петровича (псевдо «Лилик») – Олександр здійснили рейд містами, селищами та селами Сакського і Роздольненського районів Криму (с. Веселівка, с. Воробйово, м. Новоозерний, м. Мирний, с. Колоски, смт Новоселівське, с.м.т. Роздольне). Зустрічалися з людьми, знайомилися з їхніми настроями, а також розповсюджували газети „Нація і держава", „Без цензури".

Найцікавішими були спілкування на стихійних ринках, на вулицях та базарах. В натовпі швидко розгорталися дискусії – тільки слухай і записуй! Позиція скрізь була схожа: банду кримінальних злочинців, яких стягував і стягує під свою руку Кучма для встановлення антинародного бандитсько-кланового режиму, треба від влади усунути і засудити.

Спробу продажних депутатів відібрати у народу конституційне право обирати гаранта державності люди розціннюють як мародерство, бо вони „останню свитину з каліки знімають". Завдяки тій жменьці порядних народних депутатів, яка ще є, народ знає, як продаються за тисячі і мільйони доларів у стінах Верховної Зради голоси, совість, гідність, національні інтереси, як на очах приголомшених виборців їх вкотре зраджують симоненки, ващуки...

Наступна думка-увірування зболених душ народу, яка не мала опонентів: відірвати нині негідників від влади уже неможливо демократичним шляхом, бо не лише узурповані ЗМІ, але й вироблені технології отримання таких результатів виборів і референдумів, які потрібні правлячій корумпований хунті, тому залишається лише силовий чин – „чекаємо організаторів і підемо навіть з вилами й сокирами" – скрізь говорили люди.

Цікаво, що кримські татари зацікавлено брали україномовні газети, навіть бабусі, заявляючи: „Нам їх прочитають наші діти або внуки-школярі".

В селищі Новоселівське якась бабуся взяла кілька газет для себе та для сусідів, а через деякий час з'явилася знову і, важко дихаючи від спішної ходи, сказала: «Хлопці, дайте й мені газет, бо ті, що я несла, у мене люди на нашій вулиці розібрали".

Загальне враження від поїздки можна висловити двома словами – інформаційний голод. Люди зненавиділи грабіжницьку владу з її спідленим адмінресурсом і їхні брехні не визнають за інформацію.

В Роздольному 4 січня відбулися збори районної організації КУН за участі учасників рейду і місцевих симпатиків Конгресу.

Микола Білий,
м. Феодосія

ХРОНІКА

Сокаль

У Народному домі міста Сокаля на Львівщині відбулась святкова Академія, присвячена 95-річчю від дня народження Степана Бандери. В її роботі взяли участь Голова Конгресу Українських Націоналістів, народний депутат України О. Івченко, член Головного проводу Конгресу, голова Сокальської райдержадміністрації М. Пшеволоцький. Вів урочисту Академію голова РО КУН О. Глинський.

Наш земляк Голова Конгресу Олексій Івченко проаналізував політичну ситуацію в Україні, зокрема розповів про гостре протистояння опозиції в парламенті, пов'язане зі спробами «більшості» прийняти проект із поправками до Конституції, торкнувся питань зовнішньої політики, підготовки до майбутніх виборів президента.

Не менш змістовними були промови заступника голови КУН В. Борейчука, керівника ЛОО Конгресу М. Вовка. Член президії Головного проводу Конгресу М. Пшеволоцький у своєму виступі аналізував діяльність КУН в Україні та на Сокальщині, не обійшов також політичних питань функціонування влади, майбутнього України.

В роботі Академії також взяли участь народні депутати Б. Тарасюк, П. Олійник, Я. Кендзьор, член політради НРУ В. Куйбіда.

Після закінчення урочистої частини відбувся святковий концерт.

Я БОРЮСЯ!

На моє звернення державною мовою управління транспорту Луганської міської ради відповіло російською. Це змусило мене звернутися до Ленінського районного суду міста Луганська з позовом про моральне відшкодування. У позовній заяві я вказав на порушення моїх конституційних прав за мовною ознакою.

Паралельно – після зухвалого невизнання відповідачем своєї провини – я звернувся до Луганської міської прокуратури із проханням про порушення кримінальної справи щодо посадових осіб виконавчого комітету Луганської міської ради за ст. 161 ч. 2 Кримінального кодексу України (за фактом дискримінації). Луганська міська прокуратура відмовила в порушенні кримінальної справи, а суди першої і другої інстанцій не задовольнили моєї скарги про скасування постанови прокуратури міста Луганська.

Слід зауважити, що тотальна дискримінація українців за мовною ознакою у Луганську та по всій Луганщині триває. Я звернувся із касаційною скаргою на ухвалу Апеляційного суду Луганської області до Верховного суду України і просив порушити кримінальну справу щодо посадових осіб Луганського міськвиконкому, які винні у дискримінації українців за мовною ознакою.

І от у цивільному порядку суд другої інстанції (Апеляційний суд Луганської області) визнав, що чиновники Луганського міськвиконкому порушили закон, відповідаючи російською мовою на моє звернення. Висновок судді першої інстанції – Ленінського районного суду міста Луганська Ольги Матвейшиної про те, що, даючи відповідь російською мовою, працівники Луганського міськвиконкому не порушили закону, Апеляційний суд вважає: „ ...невірним тлумаченням закону, та таким, що суперечить рішенню Конституційного Суду України від 14 грудня 1999 року №10-р.п./99, згідно з яким українська мова як державна є обов'язковим засобом спілкування на всій території України при здійсненні повноважень органами державної влади та органами місцевого самоврядування".

Я вимагав у якості морального відшкодування зобов'язати Луганський міськвиконком офіційно вибачитись у письмовій формі, але суд вирішив: "Апеляційна скарга задоволенню не підлягає, оскільки сам по собі факт порушення вимог законодавства відповідачем не дає підстав вважати, що позивачу було спричинено моральної шкоди, а всупереч вимогам ст. 30 ЦПК України позивач доказів на підтвердження своїх вимог не подав".

З рішення Апеляційного суду випливає, що порушення конституційних прав чиновниками не спричиняє моральної шкоди громадянам. На підставі того, що нехтування конституційних прав спричиняється до порушення морально-етичних норм, встановлених Конституцією України, я звернувся із касаційною скаргою до Верховного Суду України і просив у якості сатисфакції задовольнити мої вимоги щодо морального відшкодування.

Я вважаю, що Верховний суд України, як і всі інші гілки влади, за нинішнього режиму керується антиукраїнськими директивами. Тому, вочевидь, для відновлення моїх прав, порушених чиновниками Луганська, мені доведеться звертатися до Європейського Суду з прав людини. Це стосується як притягнення до кримінальної відповідальності винних у дискримінації осіб, так і морального відшкодування мені як громадянину. І я це зроблю. Сподіваюсь власним прикладом заохотити національно-свідомих українців узяти на озброєння спосіб в судовому порядку відстоювати конституційне право вільного розвитку української нації.

Боримося – поборемо!

Сергій Мельничук,
Луганськ

Як Остапа Вересая в філармонії вітали

Два століття тому народився Остап Вересай – народний співець, якому судилося прославити кобзарство на весь світ. Час не доніс до нас його голосу, про манеру виконання, кобзарський талант ми можемо судити тільки за відгуками тодішніх слухачів. І з них ми бачимо, що Остап Вересай завжди був самим собою – і на ярмарковій площі, і в Зимовому палаці. Навіть будучи в Петербурзі, він співав "Нема в світі правди, правди не зіськати…", тільки попереджав, щоб пани залишили залу, бо це пісня для бідних, упосліджених людей, і слова "що тепер неправда увесь світ зажерла", як свідчать сучасники, повторював двічі "з якоюсь особливою виразністю"…

Хоч слава про нього гуляла по світу, жив кобзар у суцільних злиднях. Допомагали земляки – Микола Литвин у книжці „Струни золоті" наводить таке "посланіє" від Пантелеймона Куліша: "Як написали ми до тебе, Остапе, листа, тут саме нагодився до нас у хату наш славний на весь світ кобзар Тарас Шевченко та й каже: "Нате ж і од мене карбованця, щоб і моя була пам'ятка в Остапа, бо я його знаю, я читав про нього в одній книжці, де його пісні надруковані". От тобі ще карбованець прибавиться на твою нужду, Остапе! Та ще, роздобрившись, посилає тобі книжку із підписом руки своєї власної". А Павло Чубинський, автор нашого гімну, за власні кошти збудував йому хату...

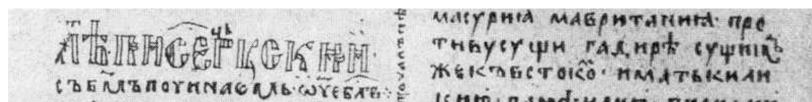
1874 року на відомому ІІІ Археологічному з'їзді виступ Остапа Вересая буквально приголомшив учасників, що зібрались до Києва з усієї Європи. А начальник Київського губернського жандармського управління строчив у донесенні на ім'я директора департаменту державної поліції: "Доставлений у Київ з глибини українських степів старець-бандурист Остап Вересай, останній екземпляр славних колись бандуристів, своїми поетичними піснями і типовим виглядом немало… сприяв збудженню симпатій до гетьманщини, що віджила свій вік".

Жандарм назвав тоді співця "останнім екземпляром", але помилився. 200-річчя від дня народження Остапа Вересая (та 100-річчя від дня народження Євгена Адамцевича) кобзарство відзначило великим концертом у Національній філармонії України, режисованим заслуженим артистом України Володимиром Осипком. Ох і здивувався б Вересай, співаючи десь на ярмарку, якби хто сказав, що колись його портрет висітиме у вишуканому Колонному залі імені М.Лисенка, ведуча у блискучому вечірньому платті оголошуватиме імена його послідовників. А цікаво, як би він сприйняв таке розмаїття виступів: лауреат фестивалю "Червона рута" Едуард Драч і тріо бандуристок "Любава"; традиційні Павло Супрун і Дмитро Горбатюк, модерний Роман Гриньків; дитяча капела бандуристів "Соколики" (Чернігів), капела бандуристів Київського національного університету культури і мистецтв, якій під силу і "Запорізький марш" Євгена Адамцевича, і "Глорія" Антоніо Вівальді…

Втім, усю палітру сучасного кобзарського мистецтва в один концерт не втиснеш. Повз увагу режисера пройшли, приміром, відомі кобзарі Василь і Микола Литвини, молоді й перспективні Тарас Компаніченко, Тарас Силенко та ще багато інших талановитих співців...

Олена Коломієць

ТО ХТО СТАРШИЙ?

Хтось вважає себе Наполеоном, хтось – Клеопатрою... Таким особам здорові люди зазвичай співчувають, але переконувати не беруться – справа марна. Просто ігнорують спотворену реальність "наполеонів".

Власне, подібну позицію пропонує й відомий учений, професор Василь Яременко стосовно держави, яка вважає себе "старшим братом": нічого тому брату не треба доводити (все одно не переконаєш), а просто потрібно говорити про національну українську спадщину Середньовічної Русі, вивчати цей пласт. Адже "ніколи не було в природі ні "єдиного древнерусского народа", ані "единаго древнерусского языка". Були численні племена (і не тільки слов'янські!), з яких за тривалі віки сформувалися три різні східнослов'янські етноси: український, білоруський і найпізніший та наймолодший, а тому й енергійно агресивний російський етнос", – пише він у передмові до хрестоматії літератури України-Русі епохи Середньовіччя IX-XV століть **"Золоте слово"**.

Разом із В. Яременком видання упорядковувала О. Сліпушко, до складу редакційно-видавничої ради ввійшли відомі вчені: професор Р. Воронка зі США, доктор філологічних наук Л. Задорожна, професор Л. Мацько, професор В. Сергійчук, письменник В. Шевчук. Примітно, що фінансово забезпечила видання "Золотого слова" не наша держава, а діаспора: допоміг Координаційний Комітет Допомоги Україні у США (голова В.Воловодюк).

Хрестоматія покликана допомогти українцям, передовсім молодому поколінню, скорегувати викривлене сприйняття історії й сприяти органічному засвоєнню спадщини свого народу. За всю українську історію подібного видання не було, стверджує Василь Яременко. За його бібліографічними підрахунками, за десять років незалежності в Україні не вийшло друком жодного видання текстів з епохи Середньовіччя, тоді як у Росії за 1991-2001 рр. було здійснено 64 видання текстів літератури Київської Русі з трактуванням їх як власне російських, як "великое наследие" Росії. Так що роботи – непочатий край...

Власне, ця хрестоматія і є спробою "почати край" повернення спадщини до активу національної культури, "зняти покладену на вуста віків імперську печать брехні і розбрату, розвіяти великодержавницькі шовіністичні міфи та ідеологічні метафори і вперше представити для користування учнівської та студентської молоді, викладацького і вчительського загалу, найширшого кола читачів українську літературну спадщину IX-XV віків".

Твори наших перших класиків видані мовою оригіналу (для кваліфікованих читачів і тих, хто вивчає історію мови) і в перекладі сучасною українською мовою. У двох томах знайдемо широкий спектр літературної спадщини Русі: від пісень віку дружинного, билин (до речі, вперше поставлено тему українських билин) та загадкової "Влес-книги" – до шедеврів книжників епох високого та пізнього Середньовіччя. Твори супроводжуються історико-літературною характеристикою, що доповнює і конкретизує загальну передмову – фундаментальне дослідження Василя Яременка.

Тож читаймо, думаймо...

Марія Косовська

І СМІХ, І ГРІХ

Як „узули" „Радянську Україну"

Було це в липні 1964 року. До редакції газети „Радянська Україна" надійшов лист від українця з Канади. До листа був долучений вірш, у якому заморський „піїт" ейфорично вихваляв „радянську сім'ю народів", зокрема оспівував Україну: і яке тут щасливе життя, і як заможно живуть радянські люди, і як мудро керує комуністична партія, і які неосяжні простори відкриваються перед молоддю, і т.д. і т.п. в „епістолярному стилі" брехливої комуністичної пропаганди.

Головний редактор (тов. Ситник) зрадів, наче знайшов мішок з грішми, й розпорядився негайно надрукувати того „віршика". Надрукували. Газета вже „пішла" в кіоски „Союздруку" й на адреси передплатників. Але якийсь нишпорка-кагебіст щось тут „почуял неладное". Треба віддати йому належне: добрий мав нюх той „лягавий"!

Очевидно, той канадський поет „передав куті меду", бо нишпорка, зіставивши всі перші літери рядків вірша (а було їх 36), прочитав таке:

«На москалів, ляхів та юд

Точім ножі і там, і тут»...

Звісно, тов. Ситник відразу ж «полетів» зі своєї посади...

Досконала «проекція»

8 березня 1951 року я прибув етапом до концтабору «Іркутськ – 16, п/я №1» будувати в сибірській тайзі місто Ангарськ. Було тут у радіусі десяти кілометрів таких концтаборів 13 (13-й, як і личить цій цифрі, був штрафним).

У кожному з них було від 4 до 6 тисяч «населення», яке називалося «зеками».

Згодом брехлива совєтська пропаганда буде «вішати локшину на вуха» простодушних «совків», що Ангарськ побудували комсомольці...

Через декілька днів я довідався від «старожилів», що донедавна в цьому концтаборі перебував чиновник високого рангу з редколегії газети «Правда» (не виключено, що це був головний редактор). А «посадили» його ось за що. Під час війни майже щотижня на першій сторінці «Правди» займав престижне місце портрет Сталіна. Так було і в тому числі, яке потім стало «роковим» для згаданого чиновника. В ньому, на зворотній стороні, була намальована якась антифашистська карикатура з великою свастикою. Так ось, коли дивитися на портрет Сталіна до світла, то та свастика ідеально «проектувалася» на чоло «вождя народів»...

Дуже шкодую, що не застав того редактора (його відправили на черговий «етап»), був би мав більш докладну інформацію.

Зібрав і опрацював
Мирон Мастикаш

ДЕ КРИМ, ЗА ГОРАМИ

1 січня виповнилося 100 років з дня народження кобзаря Євгена Адамцевича. В доробку сліпого народного співця було понад 100 талановитих творів. Але найголовніший його внесок у духовну скарбницю народу – геніальний „Запорізький марш", який, треба думати, таки стане гімном Збройних Сил України.

Прах видатного сина України покоїться в селі Холмовка Бахчисарайського району у Криму. Тривалий час могила його, як і ім'я, були забуті. Активісти севастопольської „Просвіти" та офіцери ВМС України розірвали пелену духовного безпам'ятства. Видавництво севастопольської «Просвіти» перевидало книгу спогадів про Є. Адамцевича, про нього створено ряд теле- і радіопрограм, опубліковані статті в газетах. В Бахчисарайському районі пройшов вечір пам'яті кобзаря, а 30 січня в с. Холмовка відбудеться урочистий вечір, присвячений 100-річчю з дня народження Є. Адамцевича. Є пропозиція присвоїти ім'я кобзаря Холмовській середній школі і створити там його музей. Школа у Холмовці надзвичайно бідна. Тут немає жодного комп'ютера, відеомагнітофона чи телевізора. Із телебачення у селі приймається лише одна телепрограмма – УТ-1.

Але учні цієї школи надзвичайно свідомі – досліджують творчість славного кобзаря, присвячують йому реферати.

Тож звертаюся до всіх, кому не байдужа доля учнів Холмовської школи, пам'ять видатного кобзаря: прошу надати допомогу в створенні сільського музею Євгена Адамцевича та в придбанні для школи оргтехніки. Контактний телефон у Холмовці: **8-06554-60-221** – Кочеткова Інна Петрівна, директор школи.

Володимир Проценко,
голова Севастопольської МО КУН

ПРИЄМНА НОВИНА, АЛЕ...

В Україні з'явився перший мобільний телефон вітчизняного виробництва, який коштуватиме від 150 до 200 гривень і надійде у продаж уже влітку. Проте розробники нового телефону – науково-дослідні інститути Міністерства промислової політики – побоюються, що закордонні конкуренти зроблять усе, щоб український телефон не став масовим.

Новий мобільний телефон зроблено з американських і японських деталей, а українське в ньому – програмне забезпечення. Виробництво найпростішої моделі коштує дуже дешево, а одна з моделей має навіть фотокамеру і доступ до Інтернету. Український телефон більший за розміром і важчий за своїх закордонних конкурентів. Однак виробники запевняють, що дослідну модель незабаром зменшать удвічі. Разом з тим розробники скаржаться, що на дослідження виділяється мало грошей, у той час як закордонні компанії постійно пропонують пристойні суми за вітчизняні технології.

Євген Костенко

ВИСТАВКА-СПОВІДЬ

Доля України – це домінанта в творчості Тимофія Лящука. Експозиція у затишному обійсті „червоного корпусу" Шевченкового Нацуніверситету привертає увагу гостей кожним своїм твором – чи то бурхливий ревучий Дніпро широкий, чи образ Богородиці, чи молитва до Неї... А „груповий портрет століття", як його між собою називають відвідувачі, полотно „Тарас Бульба – 18", не може нікого залишити байдужим – адже й сьогодні розчленованість соціуму на фракції, конфесії, ідейні й безідейні андерграунди, як і у 18-му році, залишається прямою загрозою нашій незалежній Соборній Україні... Інша назва картини „А хата горить". За спиною батька і його синів – червоного рубаки, юнкера, національного героя-повстанця - палає небо і земля. А хата горить... Ідеологи мародерствують і везуть з полум'я на експорт усе майно Тараса Бульби – від смерек і металобрухту із розколочених промислових об'єктів до... живого «товару» - безпритульників та роксолян.

Тимофія Лящука можна розуміти або гарячим серцем, або ж ... ніяк. Холоднокровним на цю виставку можна прийти, але піти з неї - тільки очищеними, з поглядом на покуть, де світиться Спас Нерукотворний. Посиволе чоло митця спокійно схилене над автографом епохи – новими творчими начерками, в яких упізнаєш прогностичне устремління неспокою – що після нас? Картина «Благословіння» - відповідь на це запитання.

Борис Списаренко

ВЧИМО ЛЮБИТИ СВОЄ

Як прищепити дитині любов до народних звичаїв, традицій? Як пробудити в ній живу цікавість до національних надбань? Цікавий спосіб пропонує письменниця Оляна Рута в своїй книжці казкових оповідок **"Брати котигорошки"** (Київ, "Лелека", 2003). На її сторінках зустрічаються герої двох казок: український Івасик та гусеня і шведський Карлсон, що живе на даху. Карлсон в Україні вперше, тож друзям доводиться знайомити його з усіма звичаями. Разом вони колядують, закликають весну, розписують писанки, готуються до Зелених свят, святять яблука на Спаса... Друзі часом порівнюють звичаї своїх країн, тож доба й весела вдача Карлсона пробудить інтерес і до культури інших народів.

Книжка стане в пригоді й учневі молодшого шкільного віку, й учителеві.

Олена Коломієць

ЩОБ СЛОВО ПЛОМЕНЕМ ВЗЯЛОСЬ

Стояла глуха зимова ніч. Гора мовчазно височіла над Дніпром, було темно й холодно – в таку годину не віриться навіть, що колись настане день. Та раптом десь на вершині спалахнув смолоскип – і осяяв святиню.

А на ранок облетіла чутка: чоловік спалився! На Чернечій горі агенти канівського управління КДБ знайшли обвуглений труп і сотні листівок. "Протест проти російської окупації на Україні! Протест проти русифікації українського народу! Хай живе Самостійна Соборна Українська Держава! Радянська, та не російська! Україна для українців! З приводу 60-річчя проголошення самостійності України Центральною Радою 22 січня 1918р. 22 січня 1978р. на знак протесту спалився Гірник Олекса з Калуша. Тільки в цей спосіб можна протестувати в Радянському Союзі!" – здивовано читали стражі порядку. Дивовижно, але декотрі з них зберегли ці листівки, аби потім передати людям: не може пройти безслідно такий героїчний чин!

До редакції нашої газети завітав син подвижника, народний депутат України, заступник голови КУН Євген Гірник. Він повернувся пам'яттю в ті страшні дні: "Я й не підозрював, що батько піде на цей крок. Він залишив записку, що поїхав до родини у Львів (це якраз було на Йордан), то ми й не хвилювалися. Аж раптом у супроводі дільничного прийшли чоловіки в цивільному і стали питати батька. Я побіг ніби його шукати, хоча й знав, що не знайду. Повертаюсь – у хаті обшук. Нас завезли до місцевого КДБ, допитували, але ми справді не знали, що сталося. Аж на другий день приїхала прокуратура, мамі сказали про трагедію, взяли розписку про нерозголошення й дозволили забрати труп".

А пізніше, коли розбирали стару стайню, сусід знайшов з десяток листівок і останнього листа Олекси Гірника до дружини, датованого 6 січня 1978 року. Раніше не публікований документ, люб'язно наданий Євгеном Гірником, наводимо повністю:

Дорога Каролько, Дружино моя!

Тепер уже пишу до тебе останнього листа. Осталось мені ще кілька днів прожити, а далі збираюсь у далеку дорогу як солдат на певну смерть.

Осталось мені перейти ще послідню кладку, щоб дійти до наміченої мети. Ще пересвяткую разом і гайда в дорогу. Беру з собою грудочку землі, щоб попрощатись з нею, щоб попрощатись з рідними і знайомими.

Прощай, Каролько, Ти мені найрідніша! Прости мені, що швидше відходжу. Так, видно, треба. Клади свою руку на мою і прощаємося. Помагайте собі, як можете.

Я йшов простою дорогою, тернистою. Не зблудив, не схибив. Мій протест - то сама правда, а не московська брехня від початку до кінця. Мій протест - то пережиття, тортури української нації. Мій протест – то прометеїзм, то проти насилля і поневолення. Мій протест – то слова Шевченка, а я його тільки учень і виконавець.

Каролько, Дружино моя, не дорікай мені по смерті, бо я на дорікання не заслужив собі. Згадуй мене незлим добрим словом, а що не так, то прости мені.

Скоро моє слово заговорить на цілий світ. Заговорить ціла Україна і Дніпро, й Карпати. Слово полетить ракетою. Я не перевищую, але слово протесту поки що все.

Ти оставайся здорова, а я піду в дорогу. Цілую Тебе міцно востаннє.

Прощай. Олекса
6 січня 1978 р.

Олекса Гірник у молоді роки

Моторошно читати ці рядки... Ще за місяць Олекса Гірник говорить про свою смерть як про доконаний факт. "Це так, напевно, генетично було в ньому закладено, що не мав страху, – міркує син про батька. – Він дуже багато собі дозволяв, говорив уголос, не криючись, багато такого, про що мовчали говорити лише на початку дев'яностих. Було, аж сам дивується, як це його не забирають..."

Олекса Гірник був таким ще з юнацьких років, коли під час навчання у Станіславській гімназії вступив до Пласту. Односельці й досі згадують, як він привозив до Богородчан (тепер Івано-Франківської області) заборонену літературу, неписьменним і дітям читав "Кобзаря". Навіть організував у селі Улад пластових новаків. Після закінчення гімназії Олекса працював у патріотичній організації "Сокіл", став одним із чільних провідників місцевої "Просвіти", вступив до юнацтва ОУН...

Не вгас бунтівний характер і під час служби у польському війську. Говорив тільки своєю мовою, не терпів жодних національних образ. Якось таємна поліція прочитала в одному з листів жовніра О.Гірника: "Остогидла осоружна польська армія. Хочу змінити конфедератку на мазепинку". Військовий трибунал засудив його на п'ять років і три місяці ув'язнення. Але через два роки почалася війна, і Олекса втік з-за грат.

Та, повертаючись додому, потрапив до рук НКВД: кинувся захищати поляків, яких енкаведисти заганяли в товарні вагони на висилку. В архіві СБУ зберігся документ, у якому карателі записали гнівну відповідь незламного борця: "Ви, сволота, прийшли на нашу землю та ще вимагаєте свідчень? Ні, я говорити з вами не хочу. Можете судити й розстрілювати. Хай живе самостійна Україна!"... Цього разу Олекса Гірник відбув усі п'ять присуджених років – звідав і колимських копалень, і сибірських лісоповалів, і праці в підземному заводі.

Коли повернувся, вдома застав пустку: мати й молодша сестра померли, брат загинув на фронті. Нікого з братів-оунівців. На роботу не брали, ні прав, ні прописки... Єдине щастя – покохав сусідську дівчину Кароліну. Одружившись, молода пара переїхала до Калуша. Жінка працювала бухгалтером, Олекса спочатку влаштувався землекопом, потім касиром. Побудували собі дім, виховали сад, виростили двох синів. Згодом старший Маркіян став науковцем у Львові, молодший Євген – інженером у Калуші. Олекса Гірник вийшов на пенсію, захопився пасікою...

Здавалося б, життя налагодилось. Якби не біль національного приниження. Боровся, страждав – і за що? Все життя в ярмі, і просвітку не видно! Гнівне обурення викликали блюзнірські "урочистості" до 60-річчя радянської влади в Україні. Шевченкові слова вогнем випікали душу. В одній з листівок Олекса пише: "Для Шевченка слово є зброя, яка здатна розбудити серця на бій за волю:

Щоб слово пломенем взялось,
Щоб людям серце розтопило.

Нехай загоряться наші серця на оборону занапащеної української мови!"

"Я довго думав, чому радянська пропаганда не зробила тоді якоїсь фальсифікації – мовляв, перевертень, прислужник німецько-фашистських окупантів щось недобре зробив у Каневі. Але вони просто не могли цього зробити, бо ж ясно, що на самоспалення бандит не піде", – говорить Євген Гірник. Тому вони обрали тактику замовчування. Частково їм це вдалося, але вістка усе ж просочилася на західні радіостанції – "Свобода" й "Бі-Бі-Сі". Україна ж уперше дізналася про його героїчний чин 1992 року, після публікації канівського краєзнавця Михайла Іщенка в "Літературній Україні".

Нині, як розповідає Євген Гірник, про подію мало знають, її не намагаються пропагувати. Звісно, згадують від дати до дати на рівні газетних публікацій. От у першому номері журналу "Дзвін" вийде стаття про Олексу Гірника, яка згодом побачить світ окремою книжкою. Є книга Василя Бабія, але невеличка, сторінок на 60... Та все ж широкої пропаганди нема. А цей епізод мав би неоцінене виховне значення, якби вивчався у школах та вузах, говорить Євген Гірник.

Малозрозумілі стосунки складаються з дирекцією Канівського музею Тараса Шевченка. Туди Євген Гірник передав найбільше батькових речей, але нині вони лежать у запасниках. Копія однієї листівки виставлена в експозиції, але так розміщена, що її не завжди помічають... Не часто й згадують про подвиг під час екскурсій, хіба якщо хтось запитає. На місці великої самопожертви нема навіть пам'ятного знаку. Власне, табличка є, але... в запасниках музею. "Багато разів ми робили табличку, але вони її знімають... Звичайно, це місце Шевченка. Але чогось же й мій батько саме туди прийшов!", – говорить Євген Гірник.

У Богородчанській школі, названій іменем Олекси Гірника, є куточок його пам'яті, але цього не достатньо. Є ідея створити музей на базі хати, хоч вона сьогодні й не належить родині. "Нині доступні польські документи по першому арешту, НКВД – по другому, матеріали прокуратури – не всі вони, до речі, ще й відкриті. Є багато фотографій... Втім, для музею, присвяченого лише пам'яті батька, експонатів усетаки мало. Краще, аби це був історичний або краєзнавчий музей Богородчанщини", – вважає Євген Гірник.

Серед найближчих планів сина – і спорудження пам'ятника: "Я проти того, щоб його ставити на Чернечій горі, бо, підкреслюю, це місце Шевченка. Там достатньо пам'ятного знака. Але на батьківщині це потрібно зробити". Тож на часі оголошення конкурсу на найкращий проект через Київський благодійний фонд імені Олекси Гірника "Українським дітям – українське слово" (голова – Юрій Гнаткевич). Аби ж тільки знайти кошти...

"Батько письмового заповіту не залишив, – мовив пан Євген наостанку. – Але заповітом можна вважати надію, що Україна все одно буде. Нині я намагаюсь продовжувати його справу в КУН, у депутатській фракції "Наша Україна". Цей рік є дуже важливим у процесі становлення України – він може його загальмувати років на 10-15, а може й прискорити. Я намагатимусь зробити все, аби прискорити, – цим і сповню свій синівський обов'язок".

Марія Косовська

Повідомлення

21 січня ц.р. о 16 год. в Київському міському Будинку вчителя відбудеться перше вручення премії ім. Олекси Гірника, яка відтепер щорічно присуджуватиметься Лігою українських меценатів та Київським фондом ім. Олекси Гірника „Українським дітям – українське слово".

Нагороди вручатиме син Олекси Гірника - Євген Гірник.

Пост Олекси Гірника на майдані Незалежності в Києві